

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **M. Š., MBA**, bytem V U. 389/30, S., zast. Mgr. Marcelou Horákovou, advokátkou se sídlem, Riegrova 12, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2014, čj. KUOK 100997/2014, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil

rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 26. 9. 2014, č. j. SMOL/194911/2014/OARMV/DPD/KO, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a to porušením § 18 odst. 4 citovaného zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 1. 6. 2014 asi v 13:04 hodin v Olomouci na ulici Přerovská ve směru jízdy od ulice Rolsberská k ulici Týnecká překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci právním předpisem na 50 km/h, neboť řídil motorové vozidlo tov. zn. Ford Mustang, RZ X, rychlostí 97 km/h, kdy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy 94 km/h, tedy rychlost o 44 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena. Za to byly žalobci uloženy pokuta ve výši 6.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] V žalobě žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tento názor vychází z vyhodnocení důkazu správním orgánem – fotografie, pořízené měřicím zařízením. Z uvedené fotografie, kde jsou zachycena tři vozidla, vydedukoval to, že jelikož je vozidlo, které žalobce řídil, uprostřed fotografie, muselo se jednat o vozidlo, které bylo měřeno. Názor, že pokud byl pořízen výřez fotografie tohoto vozidla (registrační značka), prokazuje, že se jedná o měřené vozidlo, žalobce považoval za ryzí spekulaci. Pokud je fotografie z měřicího zařízení nekvalitní a není zde viditelný záměrný kříž měření, nelze takovýto nedostatek odstranit spekulací, nýbrž mělo dojít k výsledku policistů, aby tato nejjasnost mohla být ozřejmena. Pokud není žalobcovo tvrzení jednoznačně vyvráceno, nelze dovodit stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě se mělo postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání ze dne 7. 10. 2014. S těmito námitkami se žalovaný vypořádal ve svém, žalobou napadeném rozhodnutí a na závěrech tam uvedených nadále setrval. Žalovaný byl přesvědčen, že správní orgán postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v dostatečném rozsahu.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 11. 11. 2014 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil z oznámení přestupku ze dne 2. 6. 2014, že žalobce byl podezřelý ze shora

uvedeného přestupku, z ručně psaného oznámení se podává žalobcovo vyjádření, podle kterého není možné, že jel tak rychle, s přestupkem nesouhlasil.

[6] Podle záznamu o přestupku, který byl pořízen z rychloměru, údaje o přestupku se shodují s popisem skutku ve výroku napadených rozhodnutí.

[7] Na záznamu o přestupku pořízeném rychloměrem, je v popředí zaznamenáno jedno vozidlo a dále v pozadí dvě vozidla; pouze prostřední (žalobcovo) vozidlo je na fotografii v záznamu zachyceno tak, že je viditelné celé a není překryto žádnými sloupy. Zbylá dvě vozidla v pozadí nejsou zachycena celá a každé z nich překrývá jeden ze sloupů, mezi kterými bylo žalobcovo vozidlo zachyceno. Z výřezu registrační značky vozidla jsou patrné světlé pásy na střední části karosérie vozidla. Na fotografii s celým vozidlem jsou bílé pásy viditelné ve střední části kapoty a střechy.

[8] Podle ověřovacího listu ze dne 5. 12. 2013 byl rychloměr přezkoušen dle metrologických předpisů a měl požadované metrologické vlastnosti a bylo možné jej používat při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Doba platnosti ověření rychloměru končila 4. 12. 2014. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 6. 2014 nastavení a obsluhu rychloměru prováděl nstržm. P. T.. Podle zbylého obsahu záznamu bylo zjištěno spáchání přestupku, jak je uvedeno výše.

[9] Podle protokolu ze dne 25. 8. 2014 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí, nahlédl do spisu a nechal si vyhotovit fotokopii oznámení přestupku a žádné procesní návrhy neměl. Podle protokolu ze dne 8. 9. 2014 žalobce uvedl, že využívá práva nevypovědět a odvolal se na své vyjádření v oznámení o přestupku.

[10] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 9. 2014 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedeného přestupku a byly mu uloženy sankce tak, jak je uvedeno výše. Podle odůvodnění správní orgán při rozhodování ve věci vycházel z vlastního šetření a z předloženého spisového materiálu, ve kterém jsou zaznamenány skutečnosti, které byly při silniční kontrole zjištěny hlídkou Policie ČR. Policisté učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají zájem na bezdůvodném poškození žalobce. Proto správní orgán hodnotil jejich pozorování a zjištění jako věrohodná, nezaujatá a nezkreslená a z těchto pozorování a zjištění při rozhodování vycházel. Po provedení důkazů a prostudování důkazních prostředků správní orgán konstatoval, že odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, a proto bylo bez důvodných pochybností prokázáno jednání žalobce popsané ve výroku rozhodnutí.

[11] V odvolání žalobce namítal, že nebyl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Fotografie, které mají prokazovat vinu žalobce, žalobce považoval za zcela nedostatečné, kdy není patrná ani státní poznávací značka vozidla a také zejména není patrné, které z vozidel nacházejících se na fotografii bylo vlastně měřeno. Žalobce považoval za nezbytné doplnit dokazování

a skutečnosti, které by přestupkové jednání jednoznačně prokázaly a pokud již nelze takovýto nedostatek odstranit a pokud tak nebude možno učinit, řízení zastavit.

[12] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem správního orgánu I. stupně, který vzal za podklad svého rozhodnutí záznam z rychloměru spolu s ostatními podklady policejního orgánu, tj. oznámením přestupku sepsaného na místě jeho zjištění a úředním záznamem, dokumentujícím stav a okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán. Uvedené prokazuje dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, zakládající odpovědnost za přestupek a samotnou osobu žalobce jako pachatele přestupku, který byl při řízení naměřeného vozidla policejním orgánem bezprostředně poté stavěn, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Záznam ze záznamového radarového zařízení pořízený kalibrovaným měřidlem – silničním laserovým rychloměrem typu MicroDigiCam LTI, výr. č. UX 018259, pak mimo jiné dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo s registrační značkou. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl takto získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Na podkladě uvedeného je pak možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z daného jednání, když na základě řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní stav, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Tudiž důkaz takto získaný, jako je záznam z radarového měření spolu s dalšími podkladovými listinami založenými ve spisu, je bezesporu přesvědčivým a spolehlivě zjištěným důkazem ve smyslu § 50 a § 51 správního řádu. Postup správního orgánu I. stupně byl v souladu i s § 52 správního řádu, byly provedeny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a na podkladě toho vydáno rozhodnutí. K námitce žalobce žalovaný uvedl, že z posouzení fotografie bylo zjištěno, že okrajově mimo záběr v povzdálí se nachází dvě vozidla (stejně jako další okolní předměty), přičemž dotčené vozidlo je na fotografii umístěno jako nejbližší uprostřed, měřeno na příjezdu. Z tohoto vozidla je detailně pořízen výřez registrační značky. Byť lze připustit, že kvalita zaostření registrační značky není zcela optimální, je třeba současně zdůraznit, že tato není nečitelná natolik, aby byla zpochybnitelná. Bez povšimnutí nelze ani přejít jisté markanty u takto měřeného vozidla, které je přes svoji střední část karosérie opatřeno světlými pásy, které prochází až na jeho přední nad tabulku registrační značky. Uvedené zajisté jen dokládá průkaznost takto měřeného vozidla. Z úřední činnosti žalovaného je taktéž známo, že při nedodržení stanovených podmínek měření a nesprávném zaměření laserovým měřidlem by k změření rychlosti a zaznamenání vozidla vůbec nedošlo. Tudiž za daného stavu by bylo jakékoliv další dokazování v tomto směru nadbytečné a nevhodné. Nelze se též odvrátit od faktu, že žalobce byl před vydáním rozhodnutí, a to již poté, co byla věc projednána v jeho nepřítomnosti, ještě opakovaně seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí bez toho, aniž by vznesl jakoukoliv námitku či návrh oproti předkládanému důkaznímu stavu. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci v souladu s § 52 správního řádu, tedy jako v posuzovaném případě. Správní orgán I. stupně postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti

v souladu s § 3 správního řádu a svůj postup pak řádně a vyčerpávajícím způsobem v projednávané věci odůvodnil, své úvahy dostatečně popsal a žalovaný shledal, že byly v souladu se zásadami správního řízení a přijaté závěry pak byly přiměřené. Shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokázaly stíhané jednání bez důvodných pochybností a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti. Ze shromážděných důkazních prostředků nevyplývalo nic, co by zpochybňovalo správnost a korektnost informací zachycených na listinném důkazu – fotografii s údaji o čase, rychlosti a místě výskytu předmětného vozidla (vozidlo bylo zaměřeno a fotografováno při jízdě na silnici). Správný a řádný způsob měření byl Policií ČR doložen zmíněnou fotografií a ověřovacím listem k danému typu měřidla (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 – 61, www.nssoud.cz). Na základě uvedeného nebyl shledáný důvod, že zákonnost průběhu měření by bylo třeba doplňovat dalším důkazem. Pokud jde o věrohodnost kvality a přesnosti měření ztělesněnou v osobě policisty, je nutno uvést, že pokud by správní orgány měly připustit pochybnosti a schopnosti policisty obsluhující radarový rychloměr s tímto zacházet, tak by bylo možné začít trvat na prokazování toho, zda vůbec dotyčná osoba je příslušník Policie ČR, zda má odbornou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, zda umí používat zbraň apod. Z úřední činnosti je navíc známo, že obsluha uvedeného typu měřicího přístroje spočívá toliko v nastavení směru (v daném případě bylo měření prováděno z pevného stanoviště ve směru příjezdu) a nastavení limitu rychlosti vozidel, při jejímž překročení se změření provede spolu se zajištěným záznamem. Bylo by mimo jakýkoliv rozumný výklad zásady materiální pravdy, pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, že k omylu policisty obsluhující rychloměr nedošlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60). Uvedenému přisvědčuje i fakt, že se jednalo o policistu silničního dohledu dopravního inspektorátu, který tak už ze své profesní pozice je právě tou nepovolanejší osobou k měření rychlosti vozidel.

[13] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 1. 6. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 18. 11. 2014.

[15] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[16] Námitka nesprávného zjištění skutkového stavu je nedůvodná. Žalobcovo jednání, které subsumovaly správní orgány pod skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, bylo zachyceno certifikovaným kalibrovaným rychloměrem a nebyl zjištěn žádný důvod nefunkčnosti tohoto přístroje. Rovněž tištěný záznam o přestupku byl pořízen automatizovaně. Pokud měl žalobce pochybnosti o jeho funkčnosti (ostatně žalobce nevznáší žádnou konkrétní námitku,

proč by mělo být měření nesprávné a nijak toto své tvrzení nedokládá), v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[17] Z fotografie, která je součástí zmíněného automatického výstupu z předmětného rychloměru, se podává, že žalobcovo vozidlo je uprostřed fotografie, další dvě vozidla jsou vzdálená, vozidlo žalobce se nachází mezi dvěma sloupy a výhledu na něj (v plné velikosti) není nijak zamezeno. Zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že pokud by nebylo vozidlo v plném záběru rychloměru a záběr by překrýval nějaký předmět, vůbec by měření neproběhlo a nebyla by ani pořízena fotografie (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2012, čj. 76 A 27/2011 – 24, aprobovaný rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 – 27). V odkazované věci podle odborného vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s. ze dne 16. 2. 2011 *celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.* I v souzené věci byla vlastníkem a provozovatelem rychloměru MicroDigiCam LTI společnost ATS-TELCOM PRAHA a. s. a proto lze toto odborné vyjádření použít i v daném případě, čímž je námitka nesprávného měření vyvrácena.

[18] Námitka, že na fotografii není viditelný zaměřovací kříž, není důvodná. Fotografie z rychloměru je shodná jako fotografie z rychloměrů v jiných souzených věcech. Absence zaměřovacího kříže nemá vliv na správnost měření, ostatně sám žalobce neuvádí, jaký vliv by měla mít.

[19] Výslech policistů nebyl, zejména za daných okolností, v souzené věci třeba. Pokud dojde ke změření rychlosti automaticky za pomoci přístroje, výslech policistů je již nadbytečný, obzvláště pokud k němu není žádný relevantní důvod. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznesl žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo ze dne čj. 2 As 121/2011 – 90).

[20] Lichá je námitka žalobce (vznesená při ústním jednání jako rozvedení žalobního bodu o porušení § 3 správního řádu, stejně jako následující námitky), že dokazování je nedostatečné, pokud nebyl ve spise plánek s postavením měřidla, absence plánu nemá na provedené dokazování v dané věci žádný vliv, a to i s ohledem na námitky žalobce ve správním a soudním řízení.

[21] Neopodstatněná je námitka žalobce, že správní spis měl obsahovat doklad o školení zakročujících policistů a návod k obsluze. Takové doklady samy o sobě nic neprokazují. Ostatně, žalobce neuvádí, co by měly prokázat a z jakého důvodu, příp. jaká je souvislost se souzenou věcí a jeho přestupkem.

[22] Písmena a číslice na poznávací značce vozidla žalobce zaznamenaná na fotografii z rychloměru nemají zcela ostré rysy, ale jsou čitelná a písmeno a číslice nezaměnitelné, zejména ve spojení se vzhledem vozidla s vodorovnými světlými pruhy přes střechu i kapotu karoserie. Námitka nečitelnosti značky je tak nedůvodná a vyvrací ji fotografie samotná, dostatečně popsána a vyhodnocená již v napadeném rozhodnutí.

[23] Tvzení žalobce o manipulaci s rychloměrem po srovnání certifikace, která je dostupná na internetu, stejně jako tvrzení, že přístroj měl vadu a že šlo u fotografie a výstupu z rychloměru o falzifikát, jsou neprokázaná a nedůvodná, žalobce je ničím nepodložil, ba ani neuvedl důvod tohoto tvrzení. Tak se jeví tato tvrzení jako účelová. Policisté nemají zájem na tom, aby při výkonu svých služebních povinností manipulovali s rychloměrem, o tom soud nemá pochybnosti, žalobce ani žádné neuvedl a do zjištěného stavu nevnesl (pokud by byl do funkčního přístroje vůbec zásah technicky možný).

[24] Námitka, že správní orgán měl ohledat (podle § 54 správního řádu) samotný rychloměr jako pramen důkazu, a nikoli pouze vytištěnou fotografii, je lichá, odporuje správní praxi a hodnocení důkazů podle § 50 a násl. správního řádu. Důkazním prostředkem byla fotografie, která byla správními orgány řádně popsána a posouzena.

[25] Žalobce při zastavení policisty nenamítal vše shora uvedené, pouze uvedl, že *nemohl jet tak rychle*. I v tom se jeho obhajoba mýlí. Žalobce jel (po odečtu možné odchylky měřicího zařízení) rychlostí 94 km/h, tedy o 88 % vyšší, než jaká v místě byla povolena. Nejde tedy o zanedbatelné překročení rychlostního limitu, ale téměř o dvojnásobné. Tím žalobce porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu.

[26] Námitka vznesená při jednání soudu, že žalobce poslal čtyři dny před jednáním správnímu orgánu e-mail a že byl krácen na právu zúčastnit se projednávání věci, je podána po lhůtě podle § 72 odst. 1, v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. Nad rámec tohoto rozhodnutí (zejména s ohledem na to, že jde o správní

trestání) soud konstatuje, že námitka je neopodstatněná. Toto své tvrzení žalobce nedoložil, ve správním spise není žádná taková elektronická zpráva založena a žalobce ji nepředložil ani soudu během celého řízení. Žalobce byl předvolán a předvolání mu bylo doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. O určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu si žalobce vůbec nepožádal.

[27] K tvrzení žalobce, že obvyklé či obecné postupy v jiných věcech nejsou relevantní, soud dodává, že správní praxí jsou správní orgány vázány - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-185, Sb. NSS č. 2397/2011 – viz právní věta pod bodem III o sjednocování správní praxe prostřednictvím pokynů a případné libovůli při bezdůvodném odchýlení se od nich a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, Sb. NSS č. 1532/2008, podle kterého *týkají-li se Pokyny řady „D“, resp. „DS“, vydávané Ministerstvem financí výkonu veřejné správy, tedy činnosti správce daně, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení daňových zákonů, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají, tj. daňovým subjektům.*

[28] Nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, čj. 7 Afs 45/2007-251, č. ve Sb. NSS 1383/2007, *není v rozporu se zákonem, pokud za situace, kdy obecně závazný právní předpis výslovně neupravuje postup správních orgánů, k němuž jsou tyto zmocněny na základě zákona [v předmětné věci § 115 písm. b) zákona ČNR č. 13/1993 Sb., celního zákona], správní soud přezkoumá postup celních orgánů i z hlediska jeho souladnosti s vnitřním předpisem vydaným Generálním ředitelem Generálního ředitelství cel (SPČ 1/2000 – Pracovní postup při manipulaci se vzorky zboží k zajištění jeho totožnosti, určení sazebního zařídění a ke zjištění jeho vlastností), který není jinak obecně právně závazný. Podmínkou ovšem je, že tento interní předpis upravuje postup, který jinak není regulován obecně závazným pravidlem chování a založil správní praxi při manipulaci se vzorky zboží, která je nepochybně a všeobecně dodržována. Správní orgán se pak od této správní praxe nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) nepřípustná.*

[29] Pokud by však vznesl žalobce skutečně důvodnou námitku proti stávající praxi, posouzení konkrétní věci i oproti zavedené správní praxi má přednost podle § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

[30] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[31] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 8. 6. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně